

Landskap: *Skåne* Upptecknat av: *Margareta Hellmer*
 Härad: *Gärds* Adress: *Hörby*
 Socken: *Åsphult* Berättat av: *Fru Anna Persson*
 Uppteckningsår: *1946.* Född år *1864* i *Åsphult*

- Protestant blev fånge i Ryssland. s. 1.*
Präst, som kunde mer än andra. s. 2.
*Silversaker grädes ner & gömdes för snapp-
 hvararna. s. 3.*
Huggormsbett och dess botande. s. 4.
Obur m. kreaturen. s. 5.
Gula sjukan. s. 6.
Fan drärb. s. 7.
*Sjukt barn skulle skykas över med en
 döds hand; rullar in det i kläderplagg, som på
 söndagsmorgon ^{sen} läggs på en gräs. s. 8, 10.*
Rötning av sjukas maniska & djur. s. 9.
Väntor. s. 11.
Föda barn utan smärta. s. 12.
Lytte. s. 14-15.

Skriv endast på denna sida!

Öppning.

s. 16.

Blekröt.

s. 17.

Det höjdes när hästarna
blev flötade av maran.

s. 18.

Kors i sudagen.

s. 19.

Hästarna slog ihjäl arbetare,
som lagt för mycket silver i
Stiphults kyrkklocka.

s. 20.

ACC. N:R M. 9888:/.

LUNDS UNIV.
FOLKMINNES-
ARKIV

En bonde på vårt ställe hade blivit lockad att sepa
och skriva ifrån sig stället så han fick bli kölesaldat.
Han kom i fångenskap i Ryssland och där blev han
kedjad vid en smedja. En gång flera år senare hörde
hans hustru hur en sabel blivande utånför huset och
han blev så glad och skrek: "Kommer du nu åter!"
Men ingen kom. Då trodde di att han hade dött vid
den tiden.

I Asphult bodde en gång en präst, som min mors farmor tjänade hos, och han behände sig mer än andra kunde.
En gång stod han vid fönstret i prästgården och såg, som det var, skrattade han och sa: "Ha ha nu körde drängen och valte med min juu vid Grangyggar!"

Det var det ungefär två mil. Men det hade verkligen hänt så.
En gång hade han en dräng, som vid skörden gämt undan en säck säd i loggaket och lagt halm på den. Prästen kallade honom till sig och sa till honom att ta fram säcken. Drängen blev rädd, men prästen sa till honom att han skulle bara lova att inte skäla mer så skulle han i alla fall få ta hem säcken till sina fattiga föräldrar.

ACC. N:R M. 9888:3.

LUNDS UNIV.
FOLKMINNES-
ARKIV

När jag var liten berättade di ämmu om att många
bönder i byn grävde ner sina silversaker som di sen
har hittat mycket av, för att di var rädda för snapp-
hanarna. Di gömde sig i skogen och försökte komma
fram till byn när snapphanarna drog sig tillbaka.

När jag var en åtta-tio år och gick och hörde korna blev jag biten av en huggorm. Jag märkte det inte genast, men på hembågen svullnade benet och jag kräcktes rent förfärligt. Det dröjde ju och far gick för att möta mig och han fick bära mig hem. Så blev det genast slickat! Vid efter slaktare Per Nilsson, som kunde lite konster och i hans släkt hade de alltid haft svartkonstböcker. Han grävde ett hål i jorden och där fick jag ha benet till solen hade gått ner. Sen kokte han askelbark i osilad mjölk och la det på. Så ville han ha ett ärt sidenband att binda om benet, men vi hade inte det så han tog ett bast i stället och så läste han över det fast jag hördet inte vad han sa.

Han talade om att benet skulle bli sådant som armen hade varit, och när barken kom av så var benet alldeles gult, och han sa att det varit en gulor huggorm.

ACC. N:R M. 9888:5

LUNDS UNIV.
FOLKMINNES-
ARKIV

Min farmor hade otur med kreaturen och
dåre var alltid ute i stallet. Per Månsson kom dit och
han bärade en kål i träskelen och stoppade in någon-
sing där, men ingen fick se vad det var, han hade dåre.

En morgon vaknade mor och såg att han
bedde kreaturen runt huset. Vår för han gjorde det ville
han inte tala om, men det blev bättre.

ACC. NR M. 9888:6.

LUNDS UNIV.
FOLKMINNES-
ARKIV

Med gula sjukkan har jag blivit mätt av Hanna Kils
Mams. Det skulle vara sigandes det minns jag sä-
kert. Han skulle mäta tre gånger och det skulle vara
en särskild bechodag vilken minns jag ej.

Han mätte längs bröst, arm och ben med ett
band och gjorde knutar på det. För varje gång blev
avståndet till knutarna mindre.

ACC. N:R M. 9888:7.

LUNDS UNIV.
FOLKMINNES-
ARKIV

Så att bota sandvärk skulle man ta batteri
på grästen och valla den andra sanden med
eller kunde man stjåla fläsk ligande och gnida
sanden med det. Sen skulle man peta hål i en mur
och stoppa in fläskbiken där och plugga till hålet.

ACC. N:R M. 9888:8.

LUNDS UNIV.
FOLKMINNES-
ARKIV

Om barn hade någon dålighet så skulle man
ta en döds hand och släpka över det med, så skulle
den döde ta det anda med sig i graven.

ACC. N:R M. 9888:9.

LUNDS UNIV.
FOLKMINNES-
ARKIV

För hållning av människor och djur, som var
sjuka skulle man på midsommarmakten samla nio
fäders ålder och tårda. Dessa brändes sedan på en
eld över vilken den sjuka fick gå så att röken kom
till det onda. Det gjorde Pär Hansson.

ACC. NR M. 9888:10.

LUNDS UNIV.
FOLKMINNES-
ARKIV

Om gyltar var sluka och helna skulle man ta ett klädesplagg och på midsommaraften gå till en grav och lägga det där. Före soluppgången skulle man sen hämta det igen och linda in barnet i det.

ACC. N:R M. 9888: //

LUNDS UNIV.
FOLKMINNES-
ARKIV

Vårar betades på att man skrev ikring vårtan och
delade upp den på hörs och på vårs och skrev fyra
ryskeans namn i kolumnerna.

ACC. NR M. 9888:12.

LUNDS UNIV.
FOLKMINNES-
ARKIV

Man kunde få föda barn utan smärta om att
man gav sig den ande i vild.

ACC. NR M. 9888 : /3.

LUNDS UNIV.
FOLKMINNES-
ARKIV

En gång såg vi att Anna Jöns Nils låg och kröp
i dräpgården med ett fjäs i handen. Han tog illa vid
sig när man frågade varför han gjorde så och låtsade
att han hade tappat något. Han kröpankring på
samma sätt i väggroparna.

2

ACC. N:R M. 9888:14.

LUNDS UNIV.
FOLKMINNES-
ARKIV

Om fru i Sjöarp ville se, om det var sant att
barnet kunde få lyse av något, som hände modern.
Hon tog en skåpta och begynde att den mot låret och
när hennes tår föddes hade hon ett stort märke efter
en skåpta på samma ställe.

ACC. N:R M. 9888:15.

LUNDS UNIV.
FOLKMINNES-
ARKIV

Om di blev skrämda när di gick med barn
på kulle barnet ta skada. En människa blev
slänkt med krösen i huvudet och när hennes
barn föddes var det alldeles rödgrimmigt.

ACC. NR M. 9888:16.

LUNDS UNIV.
FOLKMINNES-
ARKIV

För att lindra åsår kunde man
doppa hundhår i kämferesprut och släppa det i året.

ACC. NR M. 9888:17.

LUNDS UNIV.
FOLKMINNES-
ARKIV

Mat blest på stället man äla järnfilsan.

ACC. N:R M. 9888:18.

LUNDS UNIV.
FOLKMINNES-
ARKIV

Våra drängar brukade säga att man all-
tid kunde höra när hästarna blev flåtade av
maran för då var de alltid oroliga och rappade och
stampade

ACC. N:R M. 9888:19.

LUNDS UNIV.
FOLKMINNES-
ARKIV

För brukade de alltid göra en kores i slutet
när de hade gjort den färdig.

ACC. N:R M. 9888:20.

LUNDS UNIV.
FOLKMINNES-
ARKIV

En gång när de skulle gylla om Asphells kyrk-
klacka kom det för mycket silver i på klockan
hördes örra örrand. Mästaren blev på 'veg på arbetaren
som blandat jell så han slog i hjäl honom.
Där det hände låg länge en Stenkummel